

ทัศนคติและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทย ต่อการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร

Thai Tourists' Attitude and Tourism Behavior towards Phichit Anceit City Park

ดิฐพิไลซ์ อ่อนยิ้ม*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยว และเคยมีประสบการณ์ท่องเที่ยวที่อุทยานเมืองเก่าพิจิตร จำนวน 400 ราย โดยสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวมีทัศนคติว่าอุทยานเมืองเก่าพิจิตรเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากเพราะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม ภายในอุทยานมีจุดท่องเที่ยวต่างๆ ที่น่าสนใจ และรับรู้ได้ถึงควมมีไมตรีจิตของคนในท้องถิ่น ความคุ้มค่าจากการท่องเที่ยว และรู้สึกดีต่อการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก แต่เห็นว่ายังมีปัญหาในเรื่องจำนวนรถยนต์โดยสารประจำทางที่มายังอุทยานเมืองเก่าพิจิตร จำนวนร้านขายอาหารและเครื่องดื่ม และมีศูนย์บริการให้ข้อมูลและช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนน้อย

สิ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรมากที่สุดคือเพื่อพักผ่อน รองลงมาคือเพื่อดูงาน/ประชุม สถานที่ท่องเที่ยวภายในที่ตั้งใจมาเยี่ยมชมมากที่สุดคือ ซากพระปรางค์วัดมหาธาตุ รองลงมาคือ ถ้ำชาละวัน ส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก โดยจัดการการท่องเที่ยวด้วยตนเอง มีการรับทราบข้อมูลการท่องเที่ยวและตัดสินใจเดินทางร่วมกับญาติมากที่สุด การจับต้องได้นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมความพึงพอใจมาก มีการใช้จ่ายเฉลี่ย จำนวน 517.44 บาท/ครั้ง มีแนวโน้มพฤติกรรมบอกต่อและกลับมาเที่ยวซ้ำมาก

คำสำคัญ : ความดึงดูดใจ, ความเข้าถึงง่าย, สิ่งอำนวยความสะดวก, ที่พัก, การรับรู้

* นักศึกษาหลักสูตรการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ABSTRACT

This Study aims to investigate the Thai tourists's attitudes and behaviors towards tourism in Mueang Kao Nation Park, Pichit. The reseaech samples were 400 Thai tourists who travelled and had experience in Mueang Kao Nation Park, Pichit. Descriptive, statistics, frequency; percentage and mean were used in this study to find out the answer for research questions. The finding of the study presented that:

The Thai tourists have thought that the Mueang Kao Nation Park, Pichit is interesting place because it has the value of culture and the interesting internal points. They could perceive much in friendship of the local people, value of travel and had a good feel. Even so there were some problems about rarely amount of the public buses to take them to the National Park, the food shops ,and the help tourist center.

The main purposes of visiting Mueang Kao Nation Park,Pichit of the Thai tourists were to relax firstly and to attend to meeting was the secondly. The most interesting internal point that they attended to visit was the remains stupa of Wat Mahathat,the next was the Chalawan cave(a crocodile in the classical story). Almost of them travelled in the first time and they managed the travel by themselves. They have known the information and decided with their relatives mostly.The Thai tourists had much satisfied behaviors .They average spend their money for travelling here about 517.44 baht/ time. Moreover, they also had much behavior tendency to tell others and return to travel again.

บทนำ

เนื่องจากปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และโบราณคดี เป็นการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมเป็นอันดับหนึ่ง การส่งเสริมท่องเที่ยวประเภทนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยในการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวต่างๆ เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต สถาปัตยกรรมสมัยก่อน ประวัติ

ศาสตร์และโบราณคดี ให้สืบทอดไว้ได้อีกทางหนึ่งด้วย รวมถึงเมื่อมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเกิดขึ้นจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาพื้นที่และก่อให้เกิดรายได้ ทำให้ประชาชนมีชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

การที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดีนั้น แหล่งท่องเที่ยวที่หนึ่งจำเป็นต้องมีสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งที่ให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนท้องถิ่นนั้นๆ เพื่อสร้างประสบการณ์ใหม่ อาจสิ่งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหรือถูกมนุษย์สร้างขึ้น พื้นที่ สิ่งของ กิจกรรม ตลอดจนเทศกาลและงานประเพณีต่างๆ อาจอยู่ในรูปจับต้องได้ เช่น สิ่งก่อสร้าง ถ้ำและน้ำตก หรืออยู่ในรูปจับต้องไม่ได้ เช่น ภูมิปัญญา วิถีชีวิตพันธุ์ การละเล่นพื้นบ้าน เป็นต้น แต่แหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หนึ่งต้องมีลักษณะเด่น ดึงดูดความสนใจแก่นักท่องเที่ยวได้ ลักษณะแหล่งท่องเที่ยวที่มีความดึงดูดใจควรมีลักษณะ 5 ประการ คือ มีเสน่ห์เฉพาะตัว มีคุณค่าทางด้านวัฒนธรรม กิจกรรมต่างๆของการท่องเที่ยวที่หนึ่ง มีความเข้าถึงได้ง่าย มีการคมนาคมที่ดี สามารถให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวได้สะดวกเพราะถึงแม้ว่าแหล่งท่องเที่ยวมีความสวยงามน่าสนใจ แต่ถ้าขาดความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะไม่เดินทางไปเที่ยวชมสถานที่นั้น มีที่พักเนื่องจากการเดินทางท่องเที่ยวบางครั้ง อาจต้องมีการนอนพักค้างคืนในบริเวณที่ท่องเที่ยว มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานที่ดี เช่น ไฟฟ้า ประปา ห้องน้ำที่พอเพียงและสะอาด ระบบการสื่อสารต่างๆ ป้ายนำทางหรืออธิบายจุดต่างๆอย่างชัดเจน มีศูนย์บริการและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว เพื่อให้ความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว รวมถึงแหล่งท่องเที่ยวที่หนึ่งสามารถทำให้นักท่องเที่ยวรับรู้ได้ว่าเขาได้รับความคุ้มค่าจากการได้มีประสบการณ์การท่องเที่ยวครั้งนั้น มีความรู้สึกที่ดีต่อการท่องเที่ยว รับรู้ถึงความยินดีต้อนรับจากคนในท้องถิ่นและในการที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ให้นักท่องเที่ยวให้เป็นที่พักพอใจ นักท่องเที่ยว ควรศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว เพื่อที่จะทราบถึงปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ เช่น เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษาและอาชีพ ความต้องการของนักท่องเที่ยว วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว กลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว ความบอຍของการเดินทาง การจัดการการเดินทางท่องเที่ยว ขั้นตอนการตัดสินใจท่องเที่ยว เช่น การค้นหาข้อมูลจากแหล่งใด เพื่อนำข้อมูลไปมีส่วนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความพึงพอใจทั้งนักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่นได้

แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และโบราณคดี จะมีสิ่งดึงดูดความสนใจการท่องเที่ยวอย่างจำกัด เช่นการ ค้นพบวัตถุโบราณ หรือสถานที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะถิ่นสิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดข้อได้เปรียบทางการแข่งขัน อุทยานเมืองเก่าพิจิตร มีลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และโบราณคดี ที่มีประวัติความเป็นมาใกล้เคียงกับ อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย และอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร สามารถเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของจังหวัดพิจิตร ที่จะ

ดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยวได้ แต่เนื่องจากยังไม่เป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวมากนัก จึงจำเป็นต้องศึกษาทัศนคติ และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตร เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ในการพัฒนาและวางแผนทางการท่องเที่ยว เพื่อให้มีการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรเพิ่มขึ้น

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตร
2. ศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตร
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร
5. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรกับแนวโน้มพฤติกรรม

สมมติฐานการวิจัย

1. ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเมืองเก่าพิจิตร
2. ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีความสัมพันธ์ต่อแนวโน้มการท่องเที่ยว

สรุปผลการวิจัยและอภิปราย

ข้อที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้พบว่า

ตารางที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ			4. ระดับการศึกษา		
ชาย	158	39.50	ประถมศึกษา	66	16.50
หญิง	242	60.50	มัธยมศึกษา/ปวช.	169	42.30
รวม	400	100.00	อนุปริญญา/ปวส.	36	.00
2. อายุ			ปริญญาตรี	96	4.00
ต่ำกว่า 18 ปี	68	17.00	ปริญญาโท	33	8.30
18-24 ปี	86	21.50	รวม	400	100.00
25-34 ปี	84	21.00	5. รายได้		
35-44 ปี	73	1.30	น้อยกว่า 10,000 บาท	23	53.30
45-54 ปี	63	15.80	10,000-24,999 บาท	120	30.00
55- 64 ปี	26	6.60	25,000-34,999 บาท	48	12.00
รวม	400	100.00	35,000-49,999 บาท	19	4.80
3. อาชีพ			รวม		100.00
นักเรียน/นักศึกษา	13	34.50			
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	75	18.80			
พนักงานบริษัทเอกชน	58	14.50			
ธุรกิจส่วนตัว	54	13.50			
พ่อบ้าน/แม่บ้าน	50	12.50			
อื่นๆ	5	6.30			
รวม	400	100.00			

1. การวิจัยครั้งนี้ค้นพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยตอบแบบสอบถามทั้งหมด 400 คน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มากที่สุดมีอายุ 18-24 ปี ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/นักศึกษา รongมามีอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจส่วนใหญ่มี การศึกษาระดับ มัธยมศึกษา/ปวช.มากที่สุดมีรายได้ น้อยกว่า 10,000 บาท จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาวัยรุ่น ซึ่งมีการเดินทางท่องเที่ยวเกี่ยวกับญาติและเพื่อนเป็นส่วนใหญ่เพราะเกิดความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทาง ในการท่องเที่ยว เนื่องจากบริเวณอุทยานเมืองเก่าพิจิตรอยู่ในบริเวณสวนรุกขชาติกาญจนาภิเษกซึ่งมี ต้นไม้เป็นจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของจันทิมา จันทรา (2553) ที่ศึกษาลักษณะทาง ประชากร ศาสตร์ ความพึงพอใจต่อส่วนประสมทางตลาดและพฤติกรรมนักท่องเที่ยวจังหวัดพิจิตรของ นักท่องเที่ยวชาวไทย พบว่าส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย สถานภาพโสด มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ส่วน ใหญ่เป็นพนักงานเอกชน มีรายได้ 30,001-40,000 บาท กล่าวว่านักท่องเที่ยวที่มี เพศ อายุ รายได้ อาชีพ สถานภาพ ระดับการศึกษา ต่างกันจะมีความพึงพอใจในส่วนประสมทางการตลาดและ พฤติกรรมนักท่องเที่ยวต่างกัน

ข้อที่ 2 ทศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีดังนี้

การวิจัยครั้งนี้ค้นพบว่า ทศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรอยู่ในระดับ ปานกลาง เนื่องจากอุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีวัดมหาธาตุ ถ้ำชาลวัน และเกาะศรีมาลาที่เป็นแหล่ง ท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี สำหรับนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมากแต่ยังไม่ได้ ได้รับความสะดวกสบายในเรื่องการเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว ที่พัก และสิ่งอำนวยความสะดวกขั้น พื้นฐานเท่าที่ควร โดยข้อมูลแต่ละด้านในลักษณะแหล่งท่องเที่ยวที่มีความดึงดูดใจของอุทยานเมือง เก่าพิจิตรมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2 ทศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตร

ทัศนคติด้าน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับทัศนคติ
1.ด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยว	3.78	0.652	ดี
เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม	4.39	0.799	ดีมาก
ภายในอุทยานมีจุดท่องเที่ยวต่างๆที่น่าสนใจ	4.30	0.895	ดีมาก
มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย	2.66	1.030	ปานกลาง
2. ด้านความเข้าถึงง่าย	2.91	0.611	ปานกลาง
มีจำนวนรถโดยสารประจำทางเพียงพอ	2.06	1.022	ไม่ดี
ถนนมีความสะดวกสบายในการเดินทางมาอุทยาน	3.54	0.778	ดี
ป้ายบอกทางมีจำนวนเพียงพอ	3.36	0.746	ปานกลาง
3.ด้านที่พัก	3.05	0.752	ปานกลาง
ระยะทางระหว่างที่พักกับอุทยาน	3.23	0.804	ปานกลาง
มีความหลากหลายของประเภทที่พัก	2.92	0.885	ปานกลาง
มีจำนวนที่พักที่ใกล้กับอุทยานอย่างเพียงพอ	3.00	0.864	ปานกลาง
4.ด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน	2.91	0.611	ปานกลาง
มีจำนวนของห้องน้ำเพียงพอ	3.24	0.813	ปานกลาง
ห้องน้ำมีความสะอาด	3.31	0.81	ปานกลาง
มีจำนวนร้านขายของที่ระลึกเพียงพอ	3.33	0.694	ปานกลาง
มีจำนวนร้านขายอาหารและเครื่องดื่มที่เหมาะสม	2.37	0.882	ไม่ดี
มีศูนย์บริการให้ข้อมูลและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว	2.32	0.964	ไม่ดี
5.ด้านการรับรู้	3.72	0.707	ดี
คนในท้องถิ่นมีโมติเวตที่ดี	3.78	0.782	ดี
ท่านได้รับความคุ้มค่าจากการท่องเที่ยวที่อุทยาน	3.66	0.807	ดี
มีความรู้สึกที่ดีต่อการมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่า	3.71	0.853	ดี

จากตารางที่ 2 พบว่า ด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยว พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับดี เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับดีมาก ได้แก่ อุทยานเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม และ ภายในอุทยานมีจุดท่องเที่ยวต่างๆที่น่าสนใจ ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับปานกลาง ได้แก่ การมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย

ด้านความเข้าถึงง่าย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับที่ไม่ดี ได้แก่ การมีจำนวนรถโดยสารประจำทางเพียงพอ กลุ่มตัวอย่างมี

ทัศนคติในระดับดี ได้แก่ ถนนมีความสะดวกสบายในการเดินทางมาอุทยาน และกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับปานกลาง ได้แก่ การมีป้ายบอกทางมีจำนวนเพียงพอ

ด้านที่พัก พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับปานกลาง ได้แก่ เรื่อง ระยะทางระหว่างที่พักกับอุทยาน ความหลากหลายของประเภทที่พัก และการมีจำนวนที่พักที่ใกล้กับอุทยานอย่างเพียงพอ แม้ว่าเรื่องการมีความหลากหลายของประเภทที่พักจะมีทัศนคติระดับปานกลางด้วย แต่ก็มีระดับทัศนคติน้อยกว่าข้ออื่น

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับปานกลาง ได้แก่ เรื่อง การมีจำนวนของห้องน้ำเพียงพอ การมีห้องน้ำที่สะอาด และการมีจำนวนร้านขายของที่ระลึกเพียงพอ ส่วนกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติระดับไม่ดี ได้แก่ การมีจำนวนร้านขายอาหารและเครื่องดื่มที่เหมาะสม และการมีศูนย์บริการให้ข้อมูลและช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์

ด้านการรับรู้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับดี ซึ่งพบทุกรายข้อได้แก่ เรื่องคนในท้องถิ่นไม่ตรีจิตที่ดี การได้รับความคุ้มค่าจากการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร และ การมีความรู้สึกที่ดีต่อการมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่า

ทำให้สรุปความคิดเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่ต้องการมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรเพราะเห็นว่าอุทยานเมืองเก่าพิจิตรเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม และ ภายในอุทยานมีจุดท่องเที่ยวต่างๆที่น่าสนใจมาก เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี แต่ที่ยังมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเป็นจำนวนน้อย เพราะเกิดจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เห็นว่ามีจำนวนรถโดยสารประจำทางไม่เพียงพอในการเดินทางท่องเที่ยวไปที่อุทยานเมืองเก่าพิจิตร มีจำนวนร้านขายอาหารและเครื่องดื่มจำนวนน้อย และมีศูนย์บริการให้ข้อมูลและช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์ไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Tourism Western Australia (2009) กล่าวว่าลักษณะแหล่งท่องเที่ยวควรมีลักษณะ 5 ประการหรือ เรียกว่า 5As เพื่อให้มีความดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยวและทำให้การท่องเที่ยวประสบความสำเร็จ

ข้อที่ 3 พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตร การวิจัยครั้งนี้ค้นพบว่า พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตร ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อน สถานที่ท่องเที่ยวภายในอุทยานเมืองเก่าพิจิตร ที่ตั้งใจมาเยี่ยมชม คือ ซากพระปรางค์วัด

มหาธาตุ รongมา คือ ถ้าชาละวัน ศาลหลักเมืองและเกาะศรีมาลา ตามลำดับ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาเป็นครั้งแรก จัดการการท่องเที่ยวเอง ตัดสินใจการเดินทางกับ ครอบครัวและญาติ รongมา คือ เพื่อน ส่วนใหญ่รับทราบข้อมูลการท่องเที่ยวจาก ญาติ/เพื่อน/คนรู้จัก ส่วนการรับทราบข้อมูลโทรทัศน์/วิทยุ มีจำนวนน้อยที่สุด นักท่องเที่ยวชาวไทยมีพฤติกรรมความพึงพอใจมากต่ออุทยานเมืองเก่า และมีพฤติกรรมค่าใช้จ่ายการท่องเที่ยวที่อุทยานเมืองเก่าพิจิตร เฉลี่ยจำนวน 517.44 บาท/ครั้ง

ตารางที่ 3 วัตถุประสงค์ในการมาท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์	จำนวน	ร้อยละ
พักผ่อน	283	70.75
ดูงาน/ประชุม	48	12.00
เยี่ยมญาติ	42	10.50
อื่นๆ	27	6.75
รวม	400	100.00

วัตถุประสงค์ในการมาท่องเที่ยว พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน คิดเป็นร้อยละ 70.75 รongลงมา ได้แก่ ดูงาน/ประชุม คิดเป็นร้อยละ 12.00 เยี่ยมญาติ คิดเป็นร้อยละ 10.50 วัตถุประสงค์เป็นร้อยละ 6.75

สถานที่ท่องเที่ยวภายในอุทยานเมืองเก่าพิจิตร พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตั้งใจมาเยี่ยมชมมากที่สุด ได้แก่ ซากพระปรางค์วัดมหาธาตุ คิดเป็นร้อยละ 68.50 รongมา คือ ถ้าชาละวัน คิดเป็นร้อยละ 61.75 ศาลหลักเมือง คิดเป็นร้อยละ 60.75 เกาะศรีมาลา คิดเป็นร้อยละ 51.00สวนรุกขชาติกาญจนกุมาร คิดเป็นร้อยละ 35.00 และสถานที่ท่องเที่ยวภายในอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 1.50 ตามลำดับ

จำนวนครั้งที่มาเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นครั้งแรก คิดเป็นร้อยละ 62.50 เคยมาหลายครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.50

การจัดการเดินทางท่องเที่ยวมาอุทยานเมืองเก่าพิจิตร พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จัดการการท่องเที่ยวเอง คิดเป็นร้อยละ 99.75 และจัดการการท่องเที่ยวผ่านบริษัททัวร์ คิดเป็นร้อยละ 0.25 ผู้ที่ร่วมตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยว พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตัดสินใจกับ ครอบครัวและญาติคิดเป็นร้อยละ 71.00 รongมาได้แก่ เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 24.75 ที่ทำงาน มีคิดเป็นร้อยละ 3.25 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ

แหล่งที่รับทราบข้อมูลการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับทราบข้อมูลการท่องเที่ยวจาก ญาติ/เพื่อน/คนรู้จัก คิดเป็นร้อยละ 88.25 รองลงมาได้แก่ เว็บไซต์ คิดเป็นร้อยละ 4.50 หน่วยงานรัฐ คิดเป็นร้อยละ 3.75 หนังสือท่องเที่ยว เป็นร้อยละ 2.50 และส่วนน้อยที่สุด คือการรับทราบข้อมูลโทรทัศน์/คิดเป็นร้อยละ 1.00

พฤติกรรมความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตร พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ความพึงพอใจน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1 ความพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 5 ซึ่งค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ คือ 3.69 ซึ่งหมายความว่า มีความพึงพอใจมาก

พฤติกรรมค่าใช้จ่ายการท่องเที่ยวที่อุทยานเมืองเก่าพิจิตรแสดงค่าเฉลี่ย พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้จ่าย เฉลี่ยจำนวน 517.44 บาท/ครั้ง โดยมากที่สุด 1500.00 บาท/ครั้ง และน้อยที่สุด 150 บาท/ครั้ง

ทำให้สรุปความคิดเห็นประเด็นวัตถุประสงค์ที่นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรว่าดีคือ ได้รับการพักผ่อนหย่อนใจ และได้เรียนรู้ประวัติศาสตร์ที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรมของตนในเวลาเดียวกันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จารุวรรณ อุชาติ (2554) ศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดขอนแก่นพบว่าลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยว เหตุจูงใจของนักท่องเที่ยว วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว กลุ่มที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว ช่วงเวลาและความบ่อยของการเดินทาง รวมทั้งวิธีการจัดการเดินทางที่ต่างกัน จะส่งผลให้มีทัศนคติและพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่ต่างกันที่มีต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดขอนแก่น

ข้อที่ 4 แนวโน้มพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตร

การวิจัยครั้งนี้ค้นพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีแนวโน้มพฤติกรรม การบอกต่อและกลับมาเที่ยวซ้ำมาก

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อและกลับมาเที่ยวซ้ำมาก

	จำนวน	Min.	Max.	$\bar{X}$	S.D.
บอกต่อ	400	2	5	3.71	.909
กลับมาเที่ยวซ้ำ	400	1	5	3.60	.931

ผลแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตร พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มพฤติกรรมบอกต่อน้อย มีค่าเท่ากับ 2 มีแนวโน้มพฤติกรรมบอกต่อมากที่สุด มีค่า

เท่ากับ 5 ซึ่งค่าเฉลี่ยแนวโน้มพฤติกรรมบอกต่อ คือ 3.71 ซึ่งหมายความว่า มีแนวโน้มพฤติกรรมบอกต่อมาก

ผลแนวโน้มพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มพฤติกรรมบอกต่อน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1 มีแนวโน้มพฤติกรรมบอกต่อมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 5 ซึ่งค่าเฉลี่ยแนวโน้มพฤติกรรมบอกต่อ คือ 3.60 ซึ่งหมายความว่า มีแนวโน้มพฤติกรรมบอกต่อมาก

ข้อที่ 5 จากสมมติฐานข้อที่ 1 ทศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร

สมมติฐานที่ 1.1 ทศนคติของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความพึงพอใจในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรพบว่า

ตารางที่ 5 ทศนคติของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความพึงพอใจในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร

ทศนคติที่มีต่ออุทยานเมืองเก่า	พฤติกรรมด้านความพึงพอใจ				
	n	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านความน่าสนใจของสถานที่	400	.173**	0.001	ต่ำ	เดียวกัน
ด้านความเข้าถึงง่าย	400	.302**	0.000	น้อย	เดียวกัน
ด้านที่พัก	400	.165**	0.001	ต่ำ	เดียวกัน
ด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวก	400	.302**	0.000	น้อย	เดียวกัน
ด้านการรับรู้	400	.286**	0.000	น้อย	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1. ด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความพึงพอใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .173 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทัศนคติด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมความพึงพอใจในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับต่ำ อาจเนื่องจากด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อความพึงพอใจ เพราะสิ่งแรกที่นักท่องเที่ยวพิจารณาคือด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยว

2. ทศนคติด้านความเข้าถึงง่ายของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความพึงพอใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .302 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับน้อย กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีความเข้าถึงง่าย ของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมความพึงพอใจในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับน้อย อาจเนื่องจากนักท่องเที่ยวเห็นว่ายังมีจำนวนรถโดยสารที่พาไปยังอุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีจำนวนน้อย ไม่เพียงพอ

3. ทศนคติด้านที่พักมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความพึงพอใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .165 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวที่พักของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมความพึงพอใจในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับต่ำ อาจเนื่องจากนักท่องเที่ยวเห็นว่ายังไม่มีความสะดวกสบายของประเภทที่พักมากนัก

4. ด้านทัศนคติด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน ของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความพึงพอใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .302 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับน้อย กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน ของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมความพึงพอใจในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับน้อย อาจเนื่องจากนักท่องเที่ยวเห็นว่า การมีจำนวนร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เหมาะสม และการมีศูนย์บริการให้ข้อมูลและช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์จำนวนมาก

5. ทศนคติด้านการรับรู้จากสถานที่ท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความพึงพอใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .286 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับน้อย กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ด้านการรับรู้จากสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมความพึงพอใจในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับน้อย อาจเนื่องจากนักท่องเที่ยวรับรู้ได้ถึงคนในท้องถิ่นมีมิตรจิตที่ดี การได้รับความคุ้มค่าจากการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร และ การมีความรู้สึที่ดีต่อการมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่า

สมมติฐานที่ 1.2 ทศนคติของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร

ตารางที่ 6 ทศนคติของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร

ทัศนคติที่มีต่อ อุทยานเมืองเก่า	พฤติกรรมด้านการใช้จ่าย				
	n	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านความน่าสนใจของ สถานที่	387	.227**	0.000	น้อย	เดียวกัน
ด้านความเข้าถึงง่าย	387	.028	0.586	ไม่สัมพันธ์	-
ด้านที่พัก	387	.016	0.751	ไม่สัมพันธ์	-
ด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวก	387	.028	0.586	ไม่สัมพันธ์	-
ด้านการรับรู้	387	.048	0.344	ไม่สัมพันธ์	-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1. ทศนคติด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้จ่ายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .227 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับน้อย กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทัศนคติด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับน้อย อาจเนื่องมาจากการท่องเที่ยวที่อุทยานเมืองเก่าพิจิตรไม่มีกิจกรรมที่ให้มีการจับจ่ายใช้สอยมากนัก ไม่มีที่พักที่หลากหลายรูปแบบและราคาไว้ให้บริการ มีจำนวนร้านขายอาหารเครื่องดื่มน้อยมาก และไม่มีร้านขายของที่ระลึกเลย

ข้อที่ 7 จากสมมติฐานข้อที่ 3 ทศนคติของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่ออุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรม

สมมติฐานที่ 3.1 ทศนคติของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อผู้อื่นเพื่อมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร

ตารางที่ 7 ทศนคติของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อผู้อื่นเพื่อมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร

ทศนคติที่มีต่อ	แนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อเพื่อมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตร				
อุทยานเมืองเก่า	n	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านความน่าสนใจของสถานที่	400	.182**	0.000	ต่ำ	เดียวกัน
ด้านความเข้าถึงง่าย	400	.297**	0.000	น้อย	เดียวกัน
ด้านที่พัก	400	.109*	0.030	ต่ำ	เดียวกัน
ด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวก	400	.297**	0.000	น้อย	เดียวกัน
ด้านการรับรู้	400	.335**	0.000	น้อย	เดียวกัน

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1. ทศนคติด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .182 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทศนคติด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับต่ำ

2. ทศนคติด้านความเข้าถึงง่ายของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .297 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับน้อย กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทศนคติด้านความเข้าถึงง่ายของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อผู้อื่นเพื่อมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับน้อย

3. ทศนคติด้านที่พักของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .109 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทศนคติด้านที่พักของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อเพื่อมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับต่ำ

4. ทศนคติด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .297 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับน้อย กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทัศนคติด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมการบอกต่อผู้อื่นในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับน้อย

5. ทศนคติด้านการรับรู้จากสถานที่ท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่อผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .335 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับน้อย กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทัศนคติด้านการรับรู้จากสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมการบอกต่อผู้อื่นในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับน้อย

สมมติฐานที่ 3.2 ทศนคติของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำที่อุทยานเมืองเก่าพิจิตร

ตารางที่ 8 ทศนคติของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำที่อุทยานเมืองเก่าพิจิตร

ทัศนคติที่มีต่อ อุทยานเมืองเก่า	แนวโน้มพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำที่อุทยานเมืองเก่าพิจิตร				
	n	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านความน่าสนใจ ของสถานที่	400	.156**	0.002	ต่ำ	เดียวกัน
ด้านความเข้าถึงง่าย	400	.204**	0.000	ต่ำ	เดียวกัน
ด้านที่พัก	400	.070	0.164	ไม่สัมพันธ์	-
ด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวก	400	.204**	0.000	ต่ำ	เดียวกัน
ด้านการรับรู้	400	.282**	0.000	น้อย	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1. ทศนคติด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .156 แสดงว่าปีที่ 10 ฉบับที่ 2/2557

วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ

ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทัศนคติด้านความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับต่ำ

2. ทัศนคติด้านความเข้าถึงง่ายของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .204 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทัศนคติด้านความเข้าถึงง่ายของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับต่ำ

3. ทัศนคติด้านที่พักของสถานที่ท่องเที่ยวไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการบอกต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

4. ทัศนคติด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานของสถานที่ท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .204 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับต่ำ กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทัศนคติด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานของสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับต่ำ

5. ทัศนคติด้านการรับรู้จากสถานที่ท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ (r) เท่ากับ .282 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันระดับน้อย กล่าวคือ ถ้านักท่องเที่ยวมีทัศนคติด้านการรับรู้จากสถานที่ท่องเที่ยวมาก ก็จะมีพฤติกรรมการกลับมาเที่ยวซ้ำในการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรระดับน้อย

ข้อเสนอแนะ

1. อบต.โรงช้าง ควรได้รับความร่วมมือจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมศิลปากรและกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 12 (นครสวรรค์) เพื่อจัดให้มีพิพิธภัณฑ์ นิทรรศการและการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวมากขึ้น เพราะจากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 18-24 เป็นนักเรียนนักศึกษาในระดับมัธยมศึกษา มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท และนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนน้อยที่สุดจะมีอายุระหว่าง 55-64 ปี ประกอบวารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ ปีที่ 10 ฉบับที่ 2/2557

อาชีพพ่อบ้าน/แม่บ้าน ซึ่งมีกำลังในการใช้จ่ายสูง ซึ่งลักษณะประชากรศาสตร์ ได้แก่ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความพึงพอใจและการใช้จ่าย ในการท่องเที่ยว อุทยานเมืองเก่าพิจิตร ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพัฒนากลยุทธ์ทางการตลาดโดยนำเสนอรูปแบบ การท่องเที่ยว ให้ตรงกับความต้องการของแต่ละกลุ่มเป้าหมายเพื่อจะได้มีรายได้จากการท่องเที่ยว เพิ่มขึ้น

2. กรมศิลปากร ควรมีการปรับปรุงบูรณะตกแต่งพื้นที่จุดท่องเที่ยวภายใน คือบริเวณถ้ำขาละวันและเกาะศรีมัลลา เพราะจากการศึกษาพบว่า 4 อันดับแรกของสถานที่ท่องเที่ยวภายในอุทยานเมืองเก่าพิจิตร ที่ตั้งใจมาเยี่ยมชม คือ ซากพระปรางค์วัดมหาธาตุ ร่องมา คือ ถ้ำขาละวัน ศาลหลักเมืองและเกาะศรีมัลลา แต่ถ้ำขาละวันและเกาะศรีมัลลามีสภาพกรำง ถ้ามีการปรับแต่งพื้นที่จะเป็นสร้างความดึงดูดใจให้แก่พื้นที่การท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

3. สำนักงานการท่องเที่ยวภูมิภาคเขต 5 จังหวัดพิษณุโลก ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรเพิ่มขึ้นผ่านทางช่องทางสื่อโทรทัศน์และวิทยุ เนื่องจากเป็นช่องทางที่ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ข่าวสารเข้าใจง่ายและรวดเร็วเพราะจากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวได้รู้ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรจากทางญาติและเพื่อนมากที่สุด ส่วนจากทางสื่อโทรทัศน์และวิทยุมีเป็นจำนวนน้อยมากและเป็นลำดับสุดท้าย

4. ทางอบต.โรงช้าง ควรจัดสรรให้มีจำนวนรถโดยสารประจำทางที่สามารถพานักท่องเที่ยวมายังอุทยานเมืองเก่า มีร้านจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม และศูนย์บริการให้ข้อมูลและช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์ให้เพียงพอแก่นักท่องเที่ยว รวมถึงควรมีนโยบายที่อำนวยความสะดวกให้ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดพิจิตรในด้านที่พักให้ได้มีโอกาสก่อสร้างที่พักประเภทต่างๆได้มากขึ้น เพราะจากการศึกษาพบว่า การที่นักท่องเที่ยวตัดสินใจมาท่องเที่ยวอุทยานเมืองเก่าพิจิตรเพราะ นักท่องเที่ยวมีทัศนคติว่าอุทยานเมืองเก่าพิจิตรเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางวัฒนธรรมและมีจุดท่องเที่ยวภายในอุทยานน่าสนใจมาก แต่นักท่องเที่ยวพบปัญหาและมีทัศนคติไม่ดีในเรื่องการมีจำนวนรถโดยสารประจำทางมายังอุทยานจำนวนไม่เพียงพอ มีจำนวนร้านขายอาหารเครื่องดื่ม และศูนย์บริการให้ข้อมูลและช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์จำนวนน้อย มีประเภทของที่พักให้เลือกได้ไม่มาก ดังนั้นควรเพิ่มเติมส่วนดังกล่าวเพื่ออำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวมากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวไทยมีพฤติกรรมความพึงพอใจและการใช้จ่ายมากขึ้นด้วย

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2555). รายงานขั้นสุดท้ายโครงการศึกษาภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย ในสายตาของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ. Thailand Destination Image.
- อ.ส.ท. (สิงหาคม 2553). 50 สุดยอด แหล่งท่องเที่ยวไทยในดวงใจ (อ.ส.ท.).(ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2557 จาก <http://travel.kapook.com/view16714.html>.
- Tourism western of Australia. (2009). *Five A's of Tourism*. (online). Retrieved July 27, 2014from http://www.tourism.wa.gov.au/jumpstartguide/pdf/Quickstart_fiveA's_of_TourismLOW.pdf.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2557). *หลงรักประเทศไทย*. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2557 จาก <http://thai.tourismthailand.org/สถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรม/รายละเอียดสถานที่ท่องเที่ยว>.
- เกิดชาย ช่วยบำรุง. (2552). *ความหมาย ความสำคัญและทรัพยากรทางการท่องเที่ยว*. บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนบนฐานแนวความคิดเศรษฐกิจพอเพียง. ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา. หน้า 5-8.
- จันทิมา จันทรา . (2553). *ความพึงพอใจและพฤติกรรมการท่องเที่ยวจังหวัดพิจิตรของนักท่องเที่ยวชาวไทย*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี .(ออนไลน์).เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2557 จาก <http://www.research.rmutt.ac.th/archives/3692>.
- ชลระดา หนันดี . (2553). *พฤติกรรมการของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน.มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2557 จาก http://library.cmu.ac.th/faculty/econ/Exer751409/2552/Exer2552_no61.
- จารุวรรณ อุชาติ. (2554). *ทัศนคติและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในจังหวัดขอนแก่น*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น . (ออนไลน์).เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2557 จาก <http://esanwisdom.kku.ac.th/khonkaen/?View=entry&EntryID=93>.